

Den lyckliga åldern

SIGRID UNDSSET

SAGA
EGMONT

Den lyckliga åldern

SIGRID UNDSSET

Sigrid Undset

Den lyckliga åldern

SAGA Egmont

Den lyckliga åldern
är översatt fra norska
Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 1928, 2020 SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726431803

1. E-boksutgåva, 2020
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Den lyckliga åldern

Ett halvt dussin näsdukar

Torleif och Helge sutto på kökstrappan och gnagde på varsin brödkant.

— Har du suttit kvar — tänk, Bildit har fått sitta kvar i skolan!

— Men, kära barn, har du suttit kvar? frågade fru Iversen genom fönstret.

— Inte! svarade Bildit raskt. Hon stod och slängde skolväskan mot benet. En väska av stramalj med sydda blad och B. L. i rött ullgarn. Jag följde bara Sossa Ödegård hem...

— Nej, jåså — var du in till Ödegårds med? frågade fru Iversen intresserat.

— Nej ...

— Kom in och byt på fötterna, Bildit —. Du ska inte alltid ha väskan på vänstra axeln, det har jag ju sagt så många gånger, du ska byta axel.

Då Bildit kommit in i köket och satt sig på vedlåren för att ta av sig kängorna, frågade modern — hon stod med ryggen vänd åt Bildit och skar lök vid köksbänken:

— Har du hängt upp dina kläder ordentligt?

— Ja, mamma.

— Och lagt upp böckerna på hyllan?

— Det ska jag göra, så fort jag fått andra kängor — jag hade ju stora snöklumpar under sulorna.

Och Bildit sprang ut i barnkammaren och städade på hyllan, så att pennskrinet skramlade och böckerna smälde, det hördes ända ut i köket.

— Snälla Hedda, ge mig en smörgås!

— Vi får äta så fort pappa kommer, sade fru Iversen, du behöver ingen smörgås, Hedda har brått...

— Ja då får det vara detsamma då, sade Bildit fogligt.

— Stackars unge, nog kan jag bre en smörgås åt henne, sade Hedda. Hon stod vid spisen och tvättade småkläder. Hon torkade händerna på förklädet och bredde i hast två smörgåsar, skummade grädden av en spilkum mjölk i den lilla gräddkannan och hällde mjölk i Bildits kopp — hon doppade koppen i spilkummen och torkade av den med handen.

— Se här, Bildit!

Bildit satt på vedlåren och åt. Ibland såg hon på modern — fru Iversen såg trött ut och hennes ögon runno av löken. Det var inte värt att säga något åt mamma, det kunde vara till efter middagen, så skulle hon fråga pappa. Det skulle bli ärter, kände hon på lukten, vad det skulle bli sedan vågade hon inte fråga.

Smörgåsen luktade lök och det var det värsta Bildit visste; hon sköljde ner allt med mjölk och tackade för maten då hon slutat.

— Är det något jag kan hjälpa dig med, mamma?

— Ja tack, ta och lägg fram knivar och gafflar och se här — å nu skriker lillen — å Hedda, nej Bildit, ta flaskan som står på fotogenköket och ge honom och gå in och se efter lillen och Tullik.

Bildit tog upp flaskan ur det varma vattnet, torkade av den och lade den mot kinden som de vuxna brukade göra, klämde ut ett par droppar i handen och smakade.

— Så så så så! Nu tommej vi, Ninnen, så så såja! Nu ka lillen få mat, go go mölk!

Hon tog upp barnet och vyssjade, tryckte kinden mot det lilla röda huvudet, som var svettigt av skrik — vad han var märkvärdigt len i skinnet!

— Bildits egen pys, ä de Bildits jajing? Tola gossen inte kika, två månader om onsdag! Och så våt man ä i små byxorna också!

Hon lade tillbaka gossen i vagnen, bäddade om honom, vände honom på sidan, stoppade en kudde under flaskan och bredde över den så att den inte skulle kallna.

— Såja! Bildits raring! — Ka Margrete komma till Bildit? Ka vi promenera, vi!

Bildit dök ner på huk, klappade händerna och bredde ut armarna så att Margrete kom åkande på stjärten i full fart, kravlade sig upp och föll, skrikande av glädje, i Bildits famn.

Nu hörde hon pappa komma. Han talade med hög röst och skämtade med Torleif och Helge och var vid gott humör — Bildit blev så glad, att hon nästan tog livet av Margrete av ömhet, brummade som en björn och kröp på alla fyra runt barnkammaren, tills det ropades att hon skulle komma och äta.

— Ärter, du Torleif, det var gott mitt i kalla vintern, sade advokat Iversen och gnuggade händerna. Lilla hjälpreda, nickade han åt Bildit, medan han satte fast servetten.

Bildit åt tyst och ordentligt och hoppades att fadern skulle börja prata med henne. Han var vid gott lynne. Då brukade han låta henne berätta vad de hade för sig i skolan och sådant.

Advokaten räckte fram tallriken över bordet för att få den fylld på nytt.

— Tur för dig, att du inte har något hår att luggas i, du som ska se till Margrete, skrattade han och tog åt Bildits kortklippta huvud. Bildit tyckte sannerligen inte att det var tur, det brukades inte att kortklippa småflickor numera, alla de andra flickorna i klassen hade långt hår och de retade henne flitigt för hennes snaggade huvud. Men nu log hon och lutade sig ner över tallriken.

- Nå, hur gick det i skolan i dag? frågade fadern.
- Tack bra.
- Vad har du fått för betyg i dag?
- Jag fick ingen fråga, sade Bildit.
- Jaså på det sättet, sade fadern och skrattade, ja då kan jag begripa att det gick bra. Och Torleif, Helge och Hjördis skrattade med och skreko i korus: På det sättet!
- Och vad har ni annars haft för er? frågade fadern.
- Jo tänk, berättade Bildit i snubblande fart, det har kommit en danslärare till stan och det ska bli dansskola i Eriksensalen, det har kommit bud till skolan och alla de andra i klassen ska gå — —.
- Såå, sade fadern och såg på modern. Såå, Bildit.
- Det blir gräsligt roligt, sade Bildit.
- Sitt inte och släng med benen, Bildit, sade modern, och fadern sade: Det kunde inte skada Bildit att gå i dansskola, du mamma — det skulle sannerligen vara nyttigt.
- Jag skulle så *förfärligt* gärna vilja, sade Bildit sakta.
- Ja, sade modern och det blev tyst en stund. Vi unnade dig så gärna den glädjen, pappa och jag. — Vad kostar det, vet du det? frågade hon efter ett ögonblick.
- Fem kronor i månaden. Och Bildit tillade hastigt: Lilla Pedersen säger, att det är så väldigt billigt så...
- Ja, fem kronor är inte mycket för Pedersens, sade fru Iversen.
- Det brukar kosta mer, säger Lilla. Och sen blir det slutbal och då får de lemonad och kakor och så ska Lilla ha bjudning och de andra visst också...
- Vi ska väl tänka på saken, sade fadern.
- Jag skulle så *förfärligt*, gärna vilja, sade Bildit sakta.

Hon skickades ut för att leka, tills lampan skulle tändas. Bildit ville inte vara med pojkarna och bygga snöfästning,

hon gick längst bort i trädgården och stod och hängde på staketet och såg ut. Det började mörkna så smått, Bildit stirrade bortåt den mörka vägen, som korsade de vita markerna; nedanför backen syntes stadens hustak med snö på — nu tändes det högst uppe hos konsul Ödegaards, då skulle Sossa läsa läxor. — Och nu tändes det på andra sidan fjorden, det var på Katten. Himlen var så grå, så grå, men det blev visst ingen snö, det var sunnanvind i luften — då gick skidföret sin kos. Men det skulle Bildit inte bli ledsen över — om hon finge gå i dansskolan.

Hon fick nog — säkert. Pappa hade varit så frikostig mot henne på sista tiden, bäst som det var fick hon fem öre och två öre och ett öre — hon hade innalles 47 öre i sparbössan. Och häromdagen hade han lovat henne något vackert för att hon var så duktig att se efter småbarnen.

Modern ropade på henne: Kom in, så får du kaffe.

Barnen brukade inte få kaffe, endast ibland om söndagarna. Modern tog Bildit med sig in i matsalen.

— Bildit — hon hällde grädde i Bildits kaffe. Pappa och jag har talat om den där dansskolan. Men ledsamt nog har vi inte råd till det i år.

— O mamma!

— Och nu när Torleif och Helge ska börja skolan till.

— Men mamma, jag kan gärna läsa med Torleif och Helge i år — det kan jag mycket bra — Torleif kan nästan alfabetet redan — å mamma!

— Det är inte bara för de fem kronorna, förstår du, lilla Bildit. Det är visst mycket pengar för oss, men det kanske kunde gå. Men det är ju slutbalen och klänning och skor och allt möjligt, det blir så mycket extra — så det går inte. Vi ville ju så gärna...

— Alla de andra får, mamma!

— Det är inte så säkert, fast du tror det.

Bildit tänkte på att hon sagt i skolan att hon säkert skulle få. Hon hade gjort upp med Sossa allt det roliga de skulle ha med varandra. Hon var annars inte alls god vän med Sossa, Sossa var dotter till konsuln och den finaste i stan. Men i dag hade de varit med varandra hela tiden och blivit nästan bästa vänner, och Sossa hade sagt att Bildit skulle bli bjuden på hennes bal och få dansa med Carsten, hennes bror. — Det var annars inte alls roligt i skolan. För det första var hon den enda, som hade kortklippt hår, och för det andra hade hon alltid omsydda klänningar, som mamma själv gjorde, och om de voro aldrig så fina, så upptäckte kamraterna alltid, att de voro gamla och tyget gammalmodigt och nött. — Och nu, då hon kunde fått vara med de andra och ha roligt, så hade de inte råd. —

— Var nu förståndig, Bildit, man kan väl inte få allt vad man vill. Du kan nog få lära dig dansa en annan gång — kära barn, hur många småflickor tror du får gå i dansskola när de bara är nio år? Så, så, gråt inte nu —.

— Fy skäms, sade fadern, gråter du? Han kom ut från sängkammaren och satte på sig halsduken, han skulle gå på hotellet och äta torsk. Vet du vad, Bildit, du är sannerligen för stor för det. När pappa nu inte har råd...

— Jag var bjuden på bal till Sossa redan, sade Bildit och försökte hålla tillbaka snyftningarna.

— Men gudsigne dig, liten, dit kommer du väl och då får du ju roligt ändå!

— Men då kan jag ju inte dansa.

— Strunt! Har man hört maken till idéer, ska småbarn på nio, tio år gå i dansskola nu också för att kunna skutta omkring litet — nej vet du vad!

— Då alla de andra har fått lära sig dansa utom jag så vill jag inte gå —.

— Var inte trilsk nu — fick du inte ha bjudning i höstas, och då det var karusell här, fick du inte åka två kvällar —

nej, min unge, man kan inte få allt vad man vill heller —.

— Margit Dahl ska gå och hennes pappa är bara skräddare.

— Dahls har bara det enda barnet. Ville du hellre gå i dansskola och så inte ha Torleif och Helge och Hjördis och Tullik och lillen? Ville du det kanske?

Bildit hade god lust att svara trotsigt igen, men vågade icke. Gud kunde höra henne och ta henne på orden. Hon torkade sig i ögonen.

— Så där ja, det var pappas snälla flicka det! Gå nu och läs dina läxor. Se här ska du få fem öre, så har du över femtio öre i din sparbössa. Kyss nu pappa innan han går. Adjö, mamma, adjö, lilla Bildit.

Bildit höll på att börja gråta igen ett par gånger medan hon skrev sin avskrift, och tionde budet var svårt att lära sig utantill. Mamma förhörde henne, medan hon badade lillen, och sedan, då han var mätt och ren och rar och låg i vagnen, stod Bildit och drog den. Han skulle egentligen inte få vänjas vid detta, men Bildit kände sig så stor och fullvuxen, som om hon hjälpte till att sköta honom och uppoffra sig för honom, ty hade han ej kommit hade hon säkert fått gå i dansskolan. —

— Kom in till mig, Bildit, ropade modern, så ska du få se hur trevligt jag gjort det åt dig. Mamma hade eldat i kaminen och tänt lampan i förmaket. De voro annars aldrig där om vintern annat än om söndagarna, och barnen fingo inte heller vara där, ty det stod så mycket på ateniennerna och så låg det broderade dukar och kuddar överallt på alla stolar. Men det var det härligaste Bildit visste att bara få gå och se på allting, så mycket vackert som det fanns: framför varje fönster stod en svart pelare med en aspidistra i majolikakruka och på marmorskivan framför den höga spegeln mellan fönstren stod det en klocka och två kandelabrar med glasprismor och i ena hörnet mammas

skrivbord fullt med prydnader och fotografier. Möblerna hade smala ben och grön plyschklädsel och på väggarna hängde en massa oljetavlor i gulddramar. Dem hade Bildits mamma målat, innan hon blev gift, efter norska landskapskort och tavlor i Moderne Kunst. En föreställde ett förtjusande fruntimmer med en sidenduk och guldslantar i håret; då Bildit haft bjudning hade hon sagt att det var hennes mamma i maskeraddräkt, men Laila Brant sade: »Det var lustigt att din mamma har haft svart hår, nu är det ju gult.» Och då måste Bildit säga, att hon hade färgat håret till den där maskeraden.

— Spela litet, mamma! bad Bildit och strök över pianots blanka lock.

— Är du tokig du, raring, tror du jag har tid till det. Och mamma vek undan duken från halva bordet och satte sig med sin lagning. Bildit fick se i tavelböckerna — på den ena ateniennen låg Overlands Norges historia, och Folkebladet och Det heliga kriget i praktband, och Bildit vände blad för blad och förklarade för Torleif och Helge och Hjördis. I Det heliga kriget var det så vackra tavlor.

De visste inte ordet av, förrän mamma kom med en bricka: ett tefat med hallonsylt och tre fattiga riddare åt var. Bildit blev alldeles röd av tacksamhet.

— Jag får väl försöka vara litet snäll mot mina små barn, sade mamma och klappade Helge — han satt närmast.

Bildit fick lov att vara uppe efter kvällsmaten, ty det var ännu varmt i rummet och mamma tyckte, att man skulle använda värmen. Då tog hon brevprensarna på skrivbordet, två bilder av Köpenhamn och Hamburg under tjockt glas, och fick mamma att berätta om allt vad hon hade sett då hon var på bröllopsresa och om operan, och mamma tog sin älsklingsbok: »Gyldenregn» och läste dikterna om »Sille» och »Blinde Anders», som de kunde utantill båda två. Och allra sist satte mamma sig vid pianot och spelade:

»Husarritt» och »Klosterklockorna» och »Ræven laa under Birkerod».

Då pappa kom, höllo mamma och Bildit ännu på att klä av sig. Pappa var vid så gott lynne och då han hörde vad de hade sysselsatt sig med, skrattade han hjärtligt:

— Ja, så ska det vara, går pappa ut och festar, så festar mamma hemma — det är rätta tagen det —

Och han kom in till Bildit och gjorde narr av henne för att hon var generad och ville gömma sig — hon stod i byxorna.

— Se det var en förständig flicka det — du struntar i hela dansskolan du!

Det stack till i hjärtat på Bildit. Dansskolan hade hon nästan glömt. Uh, så avskyvärt det skulle bli i skolan i morgon...

— Bildit du, sade fadern och svängde henne runt, vi ska dansa, du och jag, och så ska jag ta med mig hem något vackert åt dig, när jag kommer från Kristiania — något riktigt vackert för att du är min egen snälla, duktiga flicka.

Det *var* avskyvärt i skolan. De skulle gå i dansskolan allesammans i klassen utom hon och Oline Sörum, dotter till skomakaren, som ansåg att det var synd att dansa, och Annie Martinsen, som aldrig räknades för att hennes mor hade en liten mjölkförsäljning och serverade unket öl åt sjöfolk, och Annie hade kumminost på smörgåsarna och luktade illa.

Bildit höll sig så långt från Oline och Annie som hon någonsin kunde — hon aktade sig väl att bli jämställd med dem. De andra flickorna pratade om allt det roliga de skulle ha i dansskolan och frågade ideligen varför hon inte skulle vara med. Sossa kom först till andra timmen och då ropade alla på en gång emot henne:

— Tänk, Bildit Iversen får inte vara med i dansskolan!

— Ä varför inte?

— Pappa tyckte att jag var för liten — jag ska vara mycket flitig i år har jag lovat honom —.

— Så kitsligt, är du inte arg, Bildit? skreko de.

— Å, jag vet just inte, svarade Bildit, jag får gå nästa gång och så tar han med sig hem något fint från Kristiania, för att jag inte får gå i år.

— Vad tror du att du får?

— Ja, koraller kanske, sade Bildit. Det slapp ur henne, pappa hade en gång sagt att hon skulle få ett korallhalsband, när han fick råd, för att Hjördis och Tullik hade sådana.

— Nej men, ska du få koraller! Det var Laila. Jag har så förtjusande koraller, som jag fick när jag döptes.

— Det fick Tullik också, sade Bildit. Men jag döptes uppe i Finnmarken jag, så att jag fick inga, och sen har pappa sagt att jag skulle få av honom.

Bildit fick följa sin far till båten den morgonen han for till Kristiania. Det var kallt och dimmigt och Bildit stod och önskade, att hon hade en så fin skinnmuff som kragen den där utländska herrn hade på sin rock — eller sådant där krimmer, som fröknarna Ödegård hade. De skulle också med båten, berättade de för advokat Iversen.

Den utländske herrn kom alldeles förbi dem flera gånger — han luktade Eau de Cologne och torkade sig under näsan med en fin, fin kulört silkesnäsduk.

— Titta, se på honom, pappa, en sådan fin näsduk och en sådan skinnkrage — den som hade den — är den förfärligt dyr, tror du?

— Vet inte, min skatt. Det är den nog. Det är en hamburgerjude, han tjänar pengar han, må du tro.

Bildit stirrade på honom var gång han strök förbi dem. Thora Ödegårds gula lockar under skinnmössan och hennes

byst, som välvde sig som en välstoppad kudde i den blå promenaddräkten, hade tydligen gjort intryck.

Iversen var alltjämt en god del kurtisant, han var mycket bekant med fröknarna Ödegård och gladde sig livligt åt stadsresan. Då båten lade ut, vinkade han muntert åt Bildit, och Bildit viftade strålande tillbaka med skolväskan.

Advokat Iversen kom från en verkligt bättre middag på Gravesen och skulle hem och klä om sig. Han hade bjudit en liten kusin på teatern på kvällen — en kusin, som blivit fullvuxen och käck och söt sedan han såg henne senast. Iversen var glad att han hälsat på sin faster denna gång. Tinken hade ju blivit riktigt stilig. Han stannade på Egertorv framför en manufakturhandel — i fönstret hängde riktigt trevligt skinn, något vitt, plyschaktigt, boa för 1: 50, mössa för 2: 50 och muff 3 kr. Det var något för Bildit, han skulle komma ihåg det. Stackars liten, hon var inte elegant där hon stod på kajen i den blå pojkmössan och med kjolen hängande långt under kappan och så den otrevliga väskan — hon önskade sig visst en bokrem också.

Iversen tänkte på Bildit flera gånger, då han såg något vackert i fönstren — en dag höll han på att gå direkt in och köpa ett silverarmband, det var i en billig guldsmedsaffär nere vid järnvägen. Men så såg han på stationsuret, att han inte skulle hinna, han skulle ut till några vänner på Ljan. Och på kvällen kom han underfund med att han gjort av med mera pengar än han trott — han hade haft 220 kronor med sig, och det borde ju räcka. Men han hade ju också betalt en räkning för sin hustru hos Jensen på Torvgade på 11: 80 och så hade han köpt sig skodon, litet kragar och halsdukar och två par kalsonger. — Nu var det ungefär 65 kronor kvar och han skulle betala på hotellet och ge dricks — nå det blev nog ändå en trevlig sak åt Bildit fast han skulle vänta och köpa den sist.

Då han gjort upp på hotellet, hade han något mer än 18 kronor kvar. Det var en timme tills båten skulle gå och Iversen gick upp i staden för att dricka kaffe och köpa det där åt Bildit.

Han gick in i boden på Egertorv, det hade varit prislappar i fönstret och det var så redigt och begripligt.

Över sex kronor för det där skinngarnityret, det var ju egentligen meningslöst —

— Det blir naturligtvis genast smutsigt också, sade han åt butikfröken, det är ju inte något för en unge som är ute och sölar till sig hela dagarna.

— Nej, det är tvättskyll, det blir som nytt, det kan tvättas hur mycket som helst. Vi har garnityret i grått också, var så god.

Iversen såg flyktigt på det. Hon behövde ju inte få hela på en gång, en del i sänder. Borta på disken låg ett luftigt, blommigt tyg, det var visst sits. Ett klänningstyg av det var egentligen bättre. Iversen frågade på det.

— 1:40. Nedsatt pris, organdin, det för sig utmärkt.

— Jo, det är mycket trevligt. Hur mycket beräknas för en flickklänning åt en nio-, tioåring?

— Fyra meter, sade fröken och draperade det över axeln. Det är något alldeles nytt, vi sälja mycket av det.

— Hm, sade herr Iversen. Det är väl ljust.

— Vi har i andra färger också, blått, se här.

Iversen betänkte sig. Fan skulle gå åstad och köpa sådant som man inte begrep sig på. Fröken började ett samtal med en av herrarna i butiken, smågrälade om något. Näsdukar! föll det plötsligt Iversen in. Hon hade varit så imponerad av provryttarens sidennäsduk.

— Kan jag få se på sidennäsdukar.

— Var så god — 1:05, 1:15, 1:30, 1:45 — fröken vände ryggen till och pratade vidare med herrn.

Iversen öppnade på måfå ett par askar. I en av dem lågo bomullsnäsdukar med röd bård och tryckta bilder.

— De här, vad kostar de?

— Tio öre stycket, sade fröken.

Fina voro de ju inte, men herregud, det var väl inte det som gjorde det. En sådan där barnunge, inte förstod hon sig på det. En sidennäsduk, det var ju ingenting, och de här voro riktigt lustiga. Det var barn som buro hem en julgran och som åkte skridsko och gjorde snögubbar — hon tappade dem i alla fall —

— Jag ska be om ett halvt dussin, helst med olika bilder.

— Det var ingenting annat? sade fröken.

— Nja, jag kan få en sådan där — på ett snöre hängde några små halsdukar för 25 öre. Det var naturligtvis inte silke, men...

På vägen ned till båten gick han in till Dopheide. I fönstret låg så trevliga billiga glasskålar, de sågo alldeles ut som kristall. Iversen kom att tänka på att han ville ha något med sig hem åt sin fru. Han gick in och köpte två vackra skålar à 40 öre stycket.

Fru Iversen blev glad över de båda skålarna.

— Men att pappa alldeles glömde dig, Bildit, sade herr Iversen. Tänk att jag alldeles glömde att köpa något åt dig, sade han och skrattade tjuvpojksaktigt.

— Det gjorde du visst inte! sade Bildit och skrattade med.

— Kom in på kontoret, sade pappa. Du ska visa din anmärkningsbok också.

Bildit kom med den, hon hade stigit i betygen.

— Jaha, sade pappa, du får laga att du kravlar dig upp till högsta betyget nästa gång. Så skrev han sitt namn under och lade två öre på boken. Det var sant, gå ut och se efter om det inte ligger ett litet paket i min ytterrocksficka.

Bildit flög ut och kom tillbaka med paketet och stod och hängde vid skrivbordet.

— Nej men vad är det här! sade advokaten. Jag begriper inte vad det kan vara — jag skulle väl aldrig ha tänkt på att köpa något åt dig ändå? Titta efter, Bildit!

Bildit öppnade paketet.

— Jo minsann har jag inte det! Det är både för nästippen och halsen, både för snuva och ont i halsen — nå, Bildit?

— Tack snälla pappa, viskade Bildit.

— Kom med handen då — får jag en kyss också? Nej, men Bildit!

Ty då pappa ville dra henne till sig, sökte hon blixtnabbt torka bort tårarna.

— Vad vill det här säga, fy skäms, är du inte nöjd med vad du får? Pappa kommer hem med presenter från Kristiania och så gråter du! Är det inte fint nog kanske — Bildit?

Bildit stod och såg ner. Läpparna darrade men hon molteg.

— Vad ville du ha egentligen, det skulle vara roligt att veta? Kan du säga mig det? Är inte näsdukarna vackra? Med lustiga bilder på, olika allesammans? Fröken i boden sa, att de sålde massor av dem. Alla barn i Kristiania har sådana, de är förtjusta i dem. Jag tycker verkligen du skulle vara litet mer tacksam, Bildit, då jag har gått och köpt både halsduk och sex näsdukar åt dig, som kostar tjugufem öre stycket —

— De kostar tolv öre här, mumlade Bildit nere mot golvet.

— Va? Vad var det du sa?

— Jag sa, att de har sådana här hos fröken Kaarbö, sade Bildit, fast inte så fina, naturligtvis.

— Nej, det är klart! De som de har i Kristiania är förstas finare, alla barn är förtjusta i dem.

Han drog Bildit till sig och lyfte upp henne på sitt knä.

— Du Bildit, som är så stor och förståndig, du vet ju så väl att pappa och mamma inte har råd till så mycket, med alla ungarna som ska ha mat och kläder och skor och så vet du ju, att det kostade förfärligt mycket, då mamma var sjuk då vi fick lillen, och nu ska vi ju också snart ha dop — inte sant, Bildit är pappas förståndiga flicka? Du tycker väl inte, att jag skulle ha köpt mer åt dig och så inte ha haft med mig de där vaserna åt mamma, stackare, det kan du väl inte tycka, säg lilla Bildit?

— Nej, viskade Bildit och kröp intill fadern.

— Ja, nu är du min flicka, som tycker om sin pappa, säg? Du, nästa gång jag ska till Svebö ska du få följa med, blir inte det roligt? Mor Svebö som är så snäll, du ska få se att hon gräddar våfflor åt dig — vill du följa med då?

— Ja, sade Bildit med en suck.

— Då gör vi det. Och nu får du väl gå in och lägga undan dina presenter — du är väl en liten smula glad åt dem, säg Bildit?

— Ja förfärligt, svarade Bildit.

Hon grät en vers, då hon lade ned paketet i den byrålåda, som var hennes. Så nedrigt retsamt, att hon sagt det där till kamraterna. Bildit såg på näsdukarna. Hon skulle säga åt de andra, att hon fått ett dussin silkesnäsdukar, som voro så fina, att hon inte fick ha dem om söndagarna ens — mamma hade sagt, att de skulle ligga tills hon blev stor.